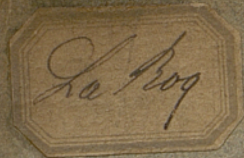

La Roq

SANG

i Anledning

af

FESTLIGHEDEN

I HELSINGÖR

DEN 21 MARTS 1836.

Helsingör.
TRYKT HOS P. V. GRÜNER & CO.

I gamle Nord en Skik det var,
Naar Dansken gik til Tinge,
Han i sin Haand sit Glavind bar,
Om Skuldren Brynieringe.
Og som hans Klinge blank og klar,
Saa var hans Tale, skarp og snar,
Og frit og modigt var hans Svar,
Saa modigt som hans Klinge.

Da hørtes mange stolte Ord;
Det ei var Brug at blune;
Man sloges i det gamle Nord
Udi det bedste Lune.
Imens man leved, var man fri;
Og døde man, var det forbi;
Man fik en Høi at ligge i,
Med Bautasteen og Rune.

Men Tiden lærte Dansken snart
Det frie Mod at glemme;
Og han blev vant til Slaveart
Med altfor let et Nemme.
I sløve Trældoms usle Kaar
Bag fremmed Plougstjert Bonden gaaer,
Af Ridefogden Pidsk han faaer
Og skjælver for hans Stemme.

Den Ridder kommer høi tilhest,
Den Borger ydmyg bukker;
Han veed, det er en farlig Gjæst,
For hvem ei Laasen lukker.
Forknyt bag sine Ruder smaae,
Med Bly i Vinduet, Taget Straa,
Og Armods Tegn i hver en Vraa,
Han skjuler sig og sukker.

I vore Tider nærmes vi
Paany de gamle Vaner.
Vor Tanke, modig, stolt og fri,
Forsöger nye Baner.
Vi ruste os med Aandens Sværd,
Vi kjende grandt vort Borgerværd,
Vi rede staae til kraftig Færd
Bag Rets og Sandheds Faner.

Og Fredrik skjönner Tidens Tegn;
Han veed, det er en Ære,
I frie Tankers Födeegn
En elsket Drot at være.
Og derfor löd hans Kongebud:
Drag nu, mit Folk, til Tinge ud,
Til frie Raad; og give Gud,
Mit Ord maa Frugter bære!

Da drog en udvalgt Hob afsted
Henunder Hroars Tage;
Men bedre Vaaben tog den med
End Skjold og Landsestage.
Thi klar Forstand og sikkre Meed
Og Kraft, til Maadehold bereed,
Og trofast Hu i Kjærlighed
Naae did, hvor Sværd er' svage.

Men gamle Dan med styrket Mod
De Braves Röst fornemmer.
Forynget rullede hans Blod
Ved deres djærve Stemmer.
Thi Held hver god og retviis Mand,
Som fri og blid og med Forstand
Staaer fast paa Tinge for sit Land;
Ham aldrig Danmark glemmer.